

Arrest

nr. 177 394 van 7 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. ENGELS, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een shiitisch Arabier afkomstig uit Najaf in Zuid-Irak. U bent tot het vijfde leerjaar naar school gegaan. Na de val van het regime van Saddam Hussein en de chaos die hierop volgde, bent u niet meer naar school gegaan. Vanaf 2006 bent u beginnen werken, meerbepaald in de garage die uw vader uitbaatte. Vanaf 2011 zou u dan beginnen werken zijn als schrijnwerker. U plaatste trappen, ramen en deuren. Eesrt zou u dit samen met een vriend hebben gedaan. Vervolgens zou u dit volledig zelfstandig zijn beginnen doen. Uw vader is een streng gelovig moslim. U zou zich reeds van in uw jeugd jaren hebben afgezet tegen de islam omdat u niet geloofde. Vanaf de val van het regime van Saddam Hussein zou dit tot ernstige conflicten hebben geleid tussen uzelf en uw vader en oom, die u hardhandig tot de orde riepen. U begon in deze periode ook alcohol te drinken, tot groot ongenoegen

van uw vader en uw oom. Vanaf 2010 is de situatie beginnen te escaleren. U werd hard geslagen omdat u zich niet conformeerde aan de islamitische voorschriften. Bovendien werd u regelmatig met de dood bedreigd en werd u de toegang tot jullie huis ontzegd. Omwille van deze onhoudbare situatie zou u in 2011 besloten hebben naar Syrië te vluchten. Daar aangekomen zou u evenwel vastgesteld hebben dat de veiligheidssituatie slecht was omwille van de revolutie die daar net was uitgebroken. Na een kort verblijf van 10 dagen in Damascus zou u teruggekeerd zijn naar Irak. Toen u terugkeerde, zouden uw oom en uw vader niet in het bijzonder gereageerd hebben. De hierop volgende periode bleef de situatie hetzelfde als voorheen. U weigerde zich te conformeren aan de islamitische voorschriften, waardoor uw oom en uw vader zich regelmatig erg gewelddadig gedroegen ten opzichte van u. Uw oom zou sinds 2010 een belangrijke positie hebben bekleed bij de Badr-organisatie. Hij zou af en toe naar jullie huis zijn gekomen met enkele leden van deze militie om u te bedreigen. In 2014 zou u zich hebben willen verlossen met een meisje dat in de buurt woonde. De familie van het meisje was akkoord met het huwelijk. Uw oom en uw vader zouden zich evenwel hebben verzet tegen het huwelijk. Kort hierna zou u door een aantal mannen zijn afgeslagen toen u zich op straat bevond samen met een vriend van u. Uw vriend zou hierbij zijn hand hebben gebroken. U vermoedde sterk dat het leden van de Badrorganisatie waren en dat ze in opdracht van uw oom opereerden. Omstreeks 10 juni 2015 zou uw oom u met de dood hebben bedreigd en dit terwijl hij een wapen richtte op u. Hij zou van u geëist hebben dat u zou stoppen met alcohol te drinken en dat u voortaan zou bidden in overeenstemming met de islamitische voorschriften. Na dit incident zou u besloten hebben uit Irak te vluchten. Op 12 juni 2015 zou u met het vliegtuig vanuit Irak naar Turkije gereisd zijn. Vervolgens zou u illegaal verder gereisd zijn tot in België, waar u op 14 juli 2015 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: kopies van uw identiteitskaart en van uw bewijs van nationaliteit en verder nog een aantal foto's van uw oom in het kader van zijn activiteiten voor de Badr-organisatie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde in uw woonplaats Najaf problemen te hebben gekend met uw streng gelovige familie, in het bijzonder met uw oom die gelieerd is aan de Badr-organisatie, omdat u ongelovig bent en u zich niet conformeerde aan de islamitische voorschriften. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u in 2011 naar Syrië bent gevlucht, omdat u in deze periode, naar eigen zeggen, al op extreme wijze werd mishandeld door uw vader en uw oom (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vragen 139 en 140). Na tien dagen in Syrië te hebben verbleven, zou u evenwel teruggekeerd zijn naar Najaf. U lichtte toe dat in deze periode net de Syrische revolutie was uitgebroken en dat hierdoor de algemene situatie in Syrië onveilig was geworden. Het feit dat u na 10 dagen gewoon terugkeert naar uw ouderlijke huis in Najaf en u aldus onderwerpt aan het ouderlijke gezag van uw vader en diens broer, ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid of toch minstens de ernst van uw vrees ten aanzien van hen. Het is onbegrijpelijk dat u zich niet ergens anders heeft gevestigd in Irak zodat u zich kon onttrekken aan hun gezag over u en dus ook aan de mishandelingen en martelingen die zij u toedienden. Immers als u er in slaagt om vrij gemakkelijk naar Syrië te vluchten om u te onttrekken aan hun gezag, moet hetzelfde ook mogelijk geweest zijn binnen Irak door bijvoorbeeld naar een andere stad te vluchten, of zelfs naar een andere wijk in de stad Najaf. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat dit niet zomaar kan in Irak. U was immers niet gehuwd of verloofd en u kon volgens u daarom niet zomaar ergens anders gaan wonen in Najaf. In Bagdad zou u zich evenmin hebben kunnen vestigen omdat u oorspronkelijk van Najaf afkomstig bent (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vragen 146-148). Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer daar u klaarblijkelijk wel gemakkelijk naar Syrië bent kunnen vluchten, iets wat toch minder evident moet geweest zijn dan in een andere wijk van de stad Najaf te gaan wonen of in een andere stad zoals Bagdad te gaan wonen. Bovenstaande dient daarenboven te worden gelezen in de wetenschap dat de stad Najaf het centrum is van de sjiitische politieke macht in Irak, de spirituele hoofdstad is van de sjiitische geloofsgemeenschap en wordt beschouwd als één van de heilige steden van de sjiitische islam, waardoor uw terugkeer naar uw ouderlijke huis in deze stad in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ondermijnt.

Opmerkelijk in dit verband is bovendien het feit dat uw vader en oom niet in het bijzonder hebben gereageerd op uw vlucht naar Syrië gedurende tien dagen. Men zou evenwel redelijkerwijze verwachten dat zij u zouden straffen voor het feit dat u zich gedurende die tijd aan hun gezag had durven te onttrekken (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vragen 142 en 143).

Voorts is het opmerkelijk dat u na uw terugkeer naar Irak, pas na 4 jaar terug bent gevlucht uit Irak, dit ondanks het feit dat u in 2011 al was gevlucht omwille van de extreme situatie die u onderging vanwege uw vader en uw oom. U liet bovendien optekenen dat na uw terugkeer in 2011 de situatie alleen maar verergerde (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vraag 144). U werd gevraagd waarom u nog vier jaar heeft gewacht om opnieuw te vluchten uit Irak, als de situatie die u onderging werkelijk zo extreem was. U antwoordde hierop dat u al die tijd geen smokkelaar had gevonden. U werd erop gewezen dat deze uitleg weinig geloofwaardig is. Het is algemeen geweten dat in Irak een groot netwerk van smokkelaars bestaat om de vele Irakezen die het land al dan niet legaal willen ontvluchten, te helpen. Dat u ongeveer vier jaar zou hebben moeten zoeken naar een smokkelaar in Irak, is dan ook niet serieus te nemen. Bovendien bent u legaal uit Irak gevlucht en dit in 2011, naar Syrië, in 2013 naar Iran (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vraag 20) en op 12 juni 2015 naar Turkije, op weg naar Europa (zie gehoorverslag DVZ). Dat u aldus niet al veel eerder naar Turkije bent gevlucht op legale wijze zoals u dus heeft gedaan in juni 2015, is dan ook onbegrijpelijk als u werkelijk al die jaren heeft gevreesd voor uw leven vanwege de martelingen en mishandelingen die u onderging vanwege uw vader en diens broer. Deze vaststelling ondermijnt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U werd tijdens uw gehoor op het CGVS geconfronteerd met de opmerking dat uw oom en uw vader, twee oudere mannen zijn die u normaal gezien fysiek perfect de baas had kunnen zijn. U werd gevraagd waarom u zich niet verzette. U haalde aan dat u nooit eerder had gevochten of problemen had veroorzaakt. U had ook schrik van uw vader en diens broer. U zou zich enkel hebben durven verdedigen door uw hoofd te beschermen. Als u werkelijk zoveel schrik had van deze mannen dan dringt zich dan ook de vraag op, zeker gezien de hierboven geschetste context in Najaf, waarom u zich dan niet op zijn minst in beperkte mate heeft geconformeerd aan enkele meer oppervlakkige islamitische voorschriften, zoals uw vader en diens broer wilden. U werd hiermee geconfronteerd. U haalde aan dat dat u dit weliswaar enkele keren kon veinzen, maar niet wanneer dit keer op keer van u werd verlangd (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vragen 198-205). Deze uitleg kan niet overtuigen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Enerzijds laat u optekenen dat u klaarblijkelijk zoveel schrik had van uw vader en uw oom dat u zich op geen enkele manier durfde te verzetten wanneer zij u fysiek mishandelden, maar anderzijds weerhield deze fundamentele angst ten aanzien van uw vader en diens broer u er niet van om de islamitische voorschriften flagrant met de voeten te treden. U dronk immers, althans volgens uw verklaringen regelmatig alcohol (zie gehoorverslag CGVS 9 november 2015, vragen 102- 113). Bovendien liet u na te bidden en te vasten. Dit is op zijn zachtst uitgedrukt, zeer opmerkelijk te noemen en doet twijfels rijzen over uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het bijzonder.

Daarenboven dient opgemerkt dat enkele van uw verklaringen in verband met uw ongelovig zijn, de wenkbrauwen doen fronsen. Er werd u gevraagd vanaf wanneer ongeveer u zich bent beginnen afzetten van uw geloof. U verklaarde dat u in uw kindertijd nooit heeft gebeden en nooit heeft gevast. Dit is erg opmerkelijk aangezien u uitdrukkelijk liet optekenen uit een streng gelovig gezin te komen. Uw vader en uw oom zouden erg strikt zijn in het naleven van de islamitische voorschriften. Het is dan ook logisch dat u eveneens streng gelovig bent opgevoed, iets wat u overigens niet ontkent. U werd erop gewezen dat men normaal gezien als kind de gewoontes van zijn ouders overneemt. U werd vervolgens gevraagd vanaf welke leeftijd u zich bent beginnen afzetten tegen uw ouders wat betreft het geloof. U verklaarde nooit iets te hebben overgenomen van uw ouders. U herhaalde dat u nooit heeft gebeden en nooit heeft gevast. U werd er hierna op gewezen dat dit weinig geloofwaardig is voor een jong kind in de leeftijdscategorie van 5 tot 8 jaar. Kinderen van die leeftijd nemen immers over het algemeen gewoon aan wat hun ouders hen vertellen. U repliceerde dat men cultureel gezien in Irak pas vanaf zijn 18 à 19 jaar voorschriften opgelegd kreeg. Van de periode toen u vier à vijf jaar oud was, verklaarde u zich niets meer te herinneren. Van de periode toen u zeven à acht jaar oud was, verklaarde u volledig met rust gelaten te zijn door uw ouders. U mocht maar moest zich niet conformeren aan de islamitische voorschriften (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vragen 117-125). Het beeld dat u enerzijds ophangt van uw jeugdijaren waarbij u eerder liberaal zou zijn opgevoed, strookt evenwel allerm minst met het beeld dat u anderzijds ophangt van de streng religieuze familie waarin u zou zijn opgegroeid. Dit doet twijfels rijzen over uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar de houding van uw vader en uw oom in verband met uw vlucht naar België. U heeft er niet naar gevraagd toen u telefonisch contact had met uw moeder (zie gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015, vragen 208 en 209 en gehoorverslag CGVS 9 november 2015, vragen 141-146). Dit is opmerkelijk aangezien u op de keper beschouwd, enkel problemen heeft gekend met uw vader en uw oom, iets wat u overigens niet ontkent (zie gehoorverslag CGVS 9 november 2015, vraag 142). Het is dan ook ondermijnend voor uw algehele geloofwaardigheid dat u zich geen enkele moeite heeft getroost om te informeren naar de actuele stand van zaken in verband met uw problemen zodat u een correcte inschatting kan maken van uw voorgehouden vervolgingsrisico.

Bijkomend moet er worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor van 9 november 2015 spreekt u over enkele zelfmoordpogingen die u heeft gedaan in 2015. U laat weliswaar een klein litteken zien aan één van uw polsen, maar u legt op geen enkel moment een medisch attest voor dat uw verklaringen in verband met een zelfmoordpoging bevestigt, hoewel u wel degelijk verklaarde naar aanleiding van deze pogingen naar een dokter geweest te zijn. Wanneer u werd gevraagd of u in België nog suïcidaal bent, verklaarde u bovendien al lachend dat u nog steeds aan zelfmoord denkt wanneer u de foto van uw oom ziet. U voegt er meteen aan toe dat dit een grapje was (zie gehoorverslag CGVS 9 november 2015, vragen 75-88). Er rijzen twijfels over de oprechtheid van uw verklaringen als u in het kader van een asielaanvraag waarbij u aangeeft dat u omwille van voorgehouden problemen als gevolg van uw ongelovig zijn uw land van herkomst diende te ontvluchten en nood zou hebben aan internationale bescherming en waarbij u zelfs pogingen zou hebben ondernomen om zichzelf van het leven te benemen, over een dergelijk emotioneel zwaar beladen onderwerp als zelfmoord, enkel luchtig, ontspannen en lacherig uit de hoek komt.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voorafgaand advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geïdoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voorafgaand COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legde kopies voor van uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit en uw rijbewijs. Deze kopies verwijzen naar uw persoonsgegevens maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's van uw oom in het kader van zijn activiteiten voor de Badr-organisatie hebben geen enkele bewijswaarde. U kan niet aantonen dat de man die op deze foto's te zien is, wel degelijk uw oom betreft en zelfs indien u dit wel zou kunnen, dan nog dient opgemerkt dat omwille van de hierboven vermelde redenen geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag", van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst erop dat de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst een bepalende rol kan hebben gespeeld bij zijn beoordeling waarom hij zijn land diende te ontvluchten en meent dat rekening dient te worden gehouden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees voor vervolging. Hij stelt dat vervolging ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. *In casu* heeft hij te lijden van de onmogelijkheid van de overheid om hem op een gedegen wijze te beschermen, niet enkel

op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet, gelet op de quasi algemene staat van oorlog waarin het land zich bevindt. Hij wijst er verder op dat asielzoekers het wantrouwen tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak meenemen naar de landen waar zij terechtkomen. Hij meent dat hij veel en gedetailleerde informatie heeft gegeven en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van verweerder. Verzoeker wijst op het volgende in zijn verzoekschrift: *"Het CGVS heeft echter manifest nagelaten rekening te houden met de algemene persoonlijke informatie van verzoeker, zijn familiale situatie en meer in het bijzonder de rol van zijn oom in het gebeuren. Het CGVS heeft slechte een vrij algemene evaluatie van de vrees van verzoeker en dus in geen geval een in detail benadering, rekening houdende met de familiale situatie van verzoeker. Hoewel niet zal ontkend worden dat de aanzet voor het probleem een familiale ruzie is over de geloofsbelijdenis, is deze geloofsbelijdenis in de leefwereld van verzoeker veel belangrijker dan in de westerse wereld. Bijkomend moet ook rekening gehouden worden met het profiel van de familie van verzoeker. Het is net dit profiel dat essentieel is om te oordelen of verzoeker een vrees heeft in het kader van de conventie van Genève. De oom van verzoeker die woonachtig was in hetzelfde complex (gekoppelde woningen) is een zéér vooraanstaand lid van de Badr partij. Dit zeer specifiek profiel is er mede de oorzaak van dat het voor verzoeker niet mogelijk was om een normaal leven op te bouwen buiten zijn familie om. Verzoeker zal middels uitgebreid stukkenbundel aantonen dat verzoeker effectief familie is van deze persoon. Dit mede door fotodossier, kopij van identiteitsdocumenten etc. Verzoeker betreurd dat er hem geen mogelijkheid gegeven werd om dit specifiek luik uiteen te zetten. In het besluit van het CGVS kan ook gelezen worden dat er geen geloof werd gehecht aan het relaas en de problemen van verzoeker aangezien deze jaren zonder problemen en zonder vluchtpoging in zijn stad zou gebleven zijn. Niet enkel is dit manifest verkeerd, het CGVS vergeet ook dat Najaf een miljoenenstad is (bevolkingsaantal 960.000). Verzoeker ondernam verschillende vluchtpogingen, zo naar Iran en naar Zweden, maar werd door de Turkse politie opgepakt en teruggezonden naar Najaf. Verzoeker zal ook foto (originelen worden nagezonden waar mogelijk) -dossier overkomen met identiteitsdocumenten die hij via de smokkelaar eind 2014 ontving in zijn eerdere vluchtpoging."* Hij stelt dat verweerder de plicht heeft om, zoals een onderzoeksrechter, de waarheid aan het licht te brengen. Hij heeft de indruk dat verweerder dit doel niet voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag en meent dat verweerder denkt, leest en beslist in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen hij opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong. *"Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging en problemen evenals de onmogelijkheid terug te keren omwille van de veruiterlijke problemen."*

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"[...]"

Het CGVS heeft ook hier een volledig verkeerde lezing van het dossier. Verzoeker ging inderdaad naar Syrië maar realiseerde zich dat hij daar – door de problemen daar – geen leven kon opbouwen. Verder is het ook zo dat in 2011 het sektarisch geweld zeer hevig was, vooral in Bagdad waardoor ook dit geen mogelijk alternatief bood.

Het CGVS weet zeer goed dat identiteitspapieren in Iraq vermelden waar iemand van afkomstig is. Hierdoor zal bij elke controlepost verzoeker onderworpen zijn aan bijkomende vragen en problemen, zeker op een ogenblik dat het sektarisch geweld sterk aanwezig is. Verzoeker als lid van de in Bagdad aanwezige minderheid en slachtoffer van gewelddaden, kan natuurlijk niet vrij bewegen naar andere delen van het land.

Hoewel verzoeker na Syrië terugkeerde naar NAJAF, werd nooit gesteld dat hij naar zijn ouderlijk huis terugkeerde. Dit was gelet op de problemen uiteraard niet mogelijk. Er werd tijdens het gehoor wel gevraagd of verzoeker terug ging naar Najaf, maar er werd op geen enkel ogenblik gevraagd waar verzoeker verbleef sinds die terugkeer. Verzoeker is formeel, gelet op de problemen kon hij niet terug naar het ouderlijk huis en verbleef afwisselend bij verschillende vrienden en kennissen.

Het CGVS besluit zonder meer dat verzoeker naar zijn huis terugkeerde, maar heeft hier niet het minste onderzoek gevoerd.

"[...]"

De 'mishandelingen' die verzoeker heeft moeten ondergaan waren van psychologische aard. Daar verzoeker zich jarenlang afzette tegen de geloofspraktijken en belijdenis, werd verzoeker initieel genegeerd door de familie, door hem voedsel te ontfangen, door hem niet aan het gemeenschappelijke familiaal leven te laten deelnemen, tot in latere fase het werkelijk bedreigen met de dood.

In de fase van kort voor en na Syrië waren de bedreigingen eerder van een niet levensbedreigende aard. Het is pas later, toen verzoeker veel openlijker dronk en zich afzette tegen de geloofsbelijdenis dat de bedreigingen reëler werden.

Ook hier gaat het CGVS er dus van uit dat de bedreiging en de problemen rechtlijnig waren en onmiddellijk in alle hevigheid waren losgebarsten. Ook de evolutie van de positie van de oom binnen de Badr partij is uiteraard belangrijk aangezien dit recht evenredig met het imago van de oom en zijn familie.

Het behoren tot de Badr-organisatie kan ook niet ernstig betwist worden, nu verzoeker niet enkel de documenten van de familie overmaakt, maar ook een zeer uitgebreid fotodossier waaruit blijkt dat verzoeker zijn oom lid en vooraanstaand persoon is hiervan.

[...]

Het is manifest foutief van het CGVS om te stellen dat verzoeker niets zou ondernomen hebben om te vluchten. Eind 2014 heeft verzoeker een vluchtpoging ondernomen naar Zweden, dit via een smokkelaar. Verzoeker heeft dit ook aangegeven, maar werd niet meegenomen in de evaluatie van het dossier.

Verzoeker ging over via smokkelaar (14000 \$) tot een vluchtpoging. Het betrof 29 december, vlak voor eindejaar (EID = feest) omdat het dan een drukke periode zou zijn. De vlucht ging van Najaf naar Turkije om daar over te stappen richting Zweden. Verzoeker ontving een Zweeds paspoort van de smokkelaar maar werd hiermee opgepakt in Turkije. Verzoeker werd teruggezonden en even aangehouden in Najaf. Aangezien de smokkelaar reeds in kennis werd gesteld van de aanhouding, kon verzoeker via smeergeld (2000\$) een beambte overtuigen verzoeker niet aan te houden en werd terug toegelaten tot het Iraakse grondgebied.

Verzoeker vroeg zijn geld terug aan de smokkelaar die weigerde maar wel aangaf dat een tweede vluchtpoging zou worden opgezet, met opnieuw een Zweeds paspoort. Verzoeker legt beide paspoorten, die via een tussenpersoon reeds werd doorgemaild (zodat de identiteit en gelijkenis kon nagekeken worden). Verzoeker bekwam kopij van deze scans en legt deze ook voor. Met het document op naam van N.J. werd verzoeker in Turkije aangehouden en teruggezonden. Het document op naam van K.A. werd door de smokkelaar afgeleverd, maar kon niet gebruikt worden aangezien de smokkelaar geen teken van leven meer gaf en dus geen ticket regelde voor de vlucht.

[...]

Het is duidelijk dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker en diens familie. De oom was een vooraanstaand lid van de Badr-partij. Indien het CGVS hiermee rekening zou gehouden hebben, dan zou er geen dergelijke gevolgtrekking genomen zijn. De Oom was en is een machtig man, die vaak hooggeplaatste leden van de partij en de regering op bezoek heeft, lijfwachten ter beschikking heeft etc. De handelingen van zijn neef – verzoeker – zijn dan ook een doorn in zijn oog en in zijn gezag. Het was voor verzoeker dan ook onmogelijk om zich te verzetten tegen zijn familie. Het uitgebreid fotodossier en bewijs van identiteit geeft duidelijk deze positie van zijn oom weer. Het CGVS heeft hier geen rekening mee gehouden.

De documenten werden door de moeder overgemaakt, op uitdrukkelijk verzoek van verzoeker, maar zonder kennis van zijn overige familieleden. Enkel de moeder heeft nog enig contact met verzoeker.

[...]

Verzoeker heeft zich sinds zijn kindertijd verzet tegen het overmatig en abusief karakter van de geloofsveruiterlijking van zijn familie. Dit begon reeds op jongere leeftijd door niet te willen bidden en de verzen niet te willen leren. Hierop reageerden de ouders initieel zeer afwijzend maar vooral door het negeren van de handelingen van verzoeker. Hierbij kreeg verzoeker niet langer de mogelijkheid om te eten met de familie, kreeg geen aandacht etc. De ouders zullen waarschijnlijk gedacht hebben dat dit verzoeker tot inkeer zou doen komen. Toen dit faalde, werden de misbruiken erger en werd verzoeker psychisch en soms fysisch mishandeld.

Pas op later leeftijd diende verzoeker ook effectief koranlessen etc te volgen. Ook dit weigerde verzoeker en hij werd hier binnen het gezin voor mishandeld.

[...]

Door het gebrek aan inzicht van het CGVS over de familiale situatie en vooral de rol van de oom in het gezin, heeft het CGVS een volledig verkeerd beeld over de problemen van verzoeker.

[...]

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien – en specifiek over het profiel van verzoeker en zijn familie, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending "van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie

- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Sinds einde mei 2014, begin juni 2014 werd een zeer aanzienlijk deel van Iraq veroverd door ISIS, alwaar zij een Islamitische staat willen oprichten.

Reeds kort voor de aanvallen van ISIS, werd de situatie in vele steden onhoudbaar en erkende het CGVS voor verschillende gebieden de subsidiaire bescherming.

Het CGVS beperkt zich bij de weerlegging van de actuele veiligheidssituatie tot het hernemen van eerdere adviezen (en negatieve beslissingen) zonder rekening te houden met de recente informatie.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij aangeeft dat er geen veiligheidsrisico is. Uit hetgeen hierboven werd vermeld – kan niet langer deze stelling verdedigd worden.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op **recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.**

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op **recente, accurate informatie.** De beslissing van het CGVS verwijst enkel naar informatie uit 2013-2014, hetgeen uiteraard geen accurate laat staan recente informatie is.

He CGVS heeft geen enkele toetsing nopens de subsidiaire bescherming uitgevoerd, zelf geen marginale.

Het CGVS heeft dan ook geen rekening gehouden met recente en accurate informatie!

De Raad oordeelde reeds over de nood aan recente informatie in het dossier van verzoeker en besloot per arrest van 22.12.2014 nr 135.732 dat:

De situatie in Iraq is dermate volatiel dat dit niet kan aanzien worden als recente informatie. Verschillende grote Iraakse steden vielen in handen van ISIS/IS/ISIL sinds die dag, vluchtelingenstromen uit Syrië nemen ongekeerde proporties....

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: het “*Dossier vlucht 2014*” (stuk 4), het “*Dossier familie*” (stuk 5), een “*verstoting*” (stuk 6) en het “*Fotodossier oom*” (stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 26 september 2016 samen met een aanvullende de COI Focus “*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 4 augustus 2016 en de COI Focus “*Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*” van 12 juli 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij werd bedreigd door zijn vader en oom omdat hij alcohol drinkt en weigerde zich te conformeren aan de islamitische voorschriften. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij na een verblijf van tien dagen in Syrië in 2011 terugkeerde naar zijn woonplaats in Najaf en niet elders in Irak of Najaf zelf een ander onderkomen zocht, (ii) hij na zijn terugkeer uit Syrië nog vier jaar in Irak verbleef zonder dat hij hiervoor een afdoende verklaring kan bieden en terwijl hij stelt dat de situatie met zijn vader en oom nog verergerde, (iii) het niet aannemelijk is dat hij enerzijds stelt dat hij zich niet tegen zijn vader en oom durft te verzetten en anderzijds alcohol drinkt en de islamitische voorschriften met de voeten treedt, (iv) zijn verklaringen over de wijze waarop hij werd opgevoed en waarop hij zich begon af te zetten tegen zijn geloof ongeloofwaardig zijn, (v) het niet aannemelijk is dat hij tijdens zijn contacten met zijn moeder vanuit België niet heeft geïnformeerd naar de evolutie van zijn beweerde problemen met zijn vader en oom, (vi) zijn houding tijdens het gehoor van 9 november 2015 tegenover een emotioneel zwaar beladen onderwerp als zijn beweerde zelfmoordpoging(en) niet getuigt van zijn oprechtheid, en (vii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken 5 en 6 door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat onvoldoende rekening werd gehouden met het belang van geloofsbelijdenis in verzoekers leefwereld, dient erop gewezen dat dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing. Integendeel, zowel bij het door verweerder gevoerde onderzoek als in de motieven in de bestreden beslissing speelt verzoekers geloofsbelijdenis een centrale rol, doch hij heeft aan de hand van zijn verklaringen niet aannemelijk weten te maken dat hij omwille van deze geloofsbelijdenis problemen heeft gekend. Waar verzoeker stelt dat asielzoekers het wantrouwen tegenover administratieve beslissing in eigen land meenemen naar de asielinstanties in de landen waar zij terechtkomen, dient erop gewezen dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Het feit dat zijn oom in hetzelfde wooncomplex woonachtig is en dat diens hooggeplaatste functie binnen de Badr-partij er mede de oorzaak van is dat verzoeker niet buiten zijn familie om een normaal leven kan opbouwen, doet op zich geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen", zodat niet kan worden begrepen waarom hij in onderhavig verzoekschrift stelt betreurd te zijn omdat hij het voorgaande niet specifiek uiteen kon zetten. Daarenboven dient erop gewezen dat verzoeker opnieuw een hele reeks foto's toevoegt aan zijn verzoekschrift (stuk 7), doch hieruit kan evenmin worden afgeleid dat de afgebeelde persoon werkelijk verzoekers oom zou zijn.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij na zijn verblijf in Syrië gedurende tien dagen niet in zijn ouderlijk huis verbleef maar afwisselend bij vrienden en kennissen verbleef, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoren verklaarde dat hij in zijn winkel sliep (gehoorverslag CGVS 8 oktober 2015 (hierna: gehoor I), vragen 28 en 158 en gehoorverslag CGVS 9 november 2015 (hierna: gehoor II), vragen 47-49). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan het aangevoerde asielrelaas en zetten de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde onmogelijkheid om in Irak aan de beweerde bedreigingen vanwege zijn vader en zijn oom verder op de helling.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift omschrijft hoe de bedreigingen vanwege zijn vader en zijn oom evolueerden (van psychologische tot fysieke bedreigingen), komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, hetgeen op zich de motieven in de bestreden beslissing niet *in concreto* kan weerleggen. In de bestreden beslissing wordt immers terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds zich niet durft te verzetten tegen zijn vader en oom, twee oudere mannen, en anderzijds de islamitische voorschriften met de voeten trad door alcohol te drinken en niet te bidden en te vasten.

Wat betreft de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift opgeworpen vluchtpoging eind 2014 om naar Zweden te vluchten met een smokkelaar en waarbij hij echter in Turkije werd tegengehouden met een vals Zweeds paspoort en vervolgens naar Najaf werd teruggestuurd, dient vastgesteld dat verzoeker hiervan noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn beide gehoren op het CGVS enige melding maakte, hetgeen niet in overeenstemming is met de op zijn schouders rustende medewerkingsplicht. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker dat hij begin 2014 een poging deed om te vluchten met een vals paspoort maar dat hij op de luchthaven van Najaf werd gearresteerd (gehoor I, vragen 163-165). Verder verklaarde hij dat hij tot 12 juni 2015 heeft gewacht om te vluchten omdat hij geen smokkelaar kon vinden (gehoor I, vragen 170-171), terwijl hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij eind 2014 met de hulp van een smokkelaar trachtte naar Zweden te vluchten. Gelet op het geheel van voorgaande tegenstrijdigheden en inconsistenties, kan geen bewijswaarde worden toegekend aan de bijgevoegde documenten (verzoekschrift, stuk 4). Documenten hebben immers enkele een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de wijze waarop verzoeker in onderhavig verzoekschrift omschrijft hoe hij zich sinds zijn kindertijd verzette tegen "*het overmatig en abusief karakter van de geloofsveruiterlijking van zijn familie*", komt hij opnieuw niet verder dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen zonder te trachten de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat zijn verklaringen over de wijze waarop hij werd opgevoed en waarop hij zich begon af te zetten tegen zijn geloof ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld.

Gezien hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in verweerders aanvullende nota terecht gesteld als volgt (rechtspiegingsdossier, stuk 9):

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd in bijlage) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgelateerde burgerslachtoffer beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plgen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat."

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de analyse van verweerder, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) onjuist of achterhaald zou zijn. De hiervoor geciteerde analyse wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER